N°. 26. A°. 1842.

DINGSDAG, den 29sten MAART.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 25 Maart 1842.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 16 dezer maand, No. 355, is tot *Vendumeester* binnen deze Kolonie benoemd en aangesteld: de Heer SAMUEL ALEXANDER CHARLES FLU.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Tot narigt van het Publiek dient, dat de Schooner *JAN ERNST*, Kapt. J. A. DE HASETH, op Woensdag den 30sten dezer, de reis naar *Curaçao*, zal aannemen, en dat het Brieven-pakket voor dat Eiland bestemd, dien dag des voormiddags ten *twaalf* uren zal worden gesloten.

Paramaribo, den 26 Maart 1842.

De Post-Beambte,
A. P. TIRION.

Militair Bureau.

Den 25 Maart 1842.

Door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 77 | 8, aan den Heer Mr. C. A. MARCHANT, op het daarom door denzelven gedaan verzoek *eervol* ontslag verleend zoo uit deszelfs betrekking van *Kapitein* bij de Schutterij van *Paramaribo*, als uit die van *President* van den Schutters-Raad en *Lid* in den Raad van Administratie van dezelve Schutterij.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Militair Bureau.

Den 26 Maart 1842.

Door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-Order van heden, No. 78 | 9, aan den tot Kapitein bevorderde 1e. Luitenant bij de Schutterij van *Paramaribo*, A. DE RANDAMIE en aan den tot 1e. Luitenant bevorderde 2de Luitenant, H. S. ABENDANON, *eervol* ontslag verleend uit derzelver betrekking van Leden in den Schutters-Raad; en zijn voorts bij dezelve Order voor het nog overige gedeelte van het jaar 1842 benoemd, tot *President* van den Schutters-Raad, de Kapitein bij de Schutterij, Adjudant F. C. COBLIJN, en tot Leden in denzelven Raad de 1e. *Luitenant* J. NUNES en de 2e. *Luitenant* S. B DE MESQUITA.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER

PARAMARIBO, *den 26 Maart 1842.*

Zijne Excellentie de Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, aanstaande Donderdag den 31sten dezer, des voordemiddags *negen* uren, ten Gouvernementshuize gehoor zullende verleenen aan de personen welke Zijn Hoog Edel Gestr. nog over eenige zaken willen spreken en zich daartoe mogten aanbieden.

Zoo heeft de ondergeteekende de Eer zulks door deze ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 5 Januarij.

Aan eene particuliere correspondentie van Batavia ontleenen wij het volgende:

Ter Westkust van Sumatra werden maatregelen genomen tot het aanmoedigen der teelt van meerdere producten voor de Europische markt, en het gouvernement wil, door het aangaan van kontracten met de inlandsche bevolking en het geven van voorschotten aan dezelve, de geregelde aanplanting van koffijboomen en peper-ranken bevorderen, voor welke laatste de benoodigde stekken worden afgehaald van Mocco Mocco (Benkoelen). Ook op het eiland Pangelarang (residentie Ayer-Bangies) zouden proeven worden genomen met de aankweeking van peper.

De stand van het rijstgewas was op Sumatra over het algemeen gunstig.

In het Palembangsche was het thans vrij rustig. Ten gevolge van het aanwezen van kleine detachementen militairen langs de oevers der rivier Moessie, was de vaart op dezelve tot Tebing Tingie, sedert eenen geruimen tijd, door geene rooverij belemmerd geworden. Twee met zout, voor Labat bestemd, geladene praauwen, waren wel, in het begin van junij, niet ver beneden die plaats, door eene kleine bende overvallen geworden, maar het aanrukken van een detachement uit Labat was genoegzaam geweest om die vaartuigen te ontzetten. Ook in de Benkoelsche bovenlanden was in het begin der maand mei een aanval der Passumahs op de doussen Bandar, met vrucht afgeweerd.

Van Macassar had men de tijding ontvangen, dat de gewezen koning van Tanette, Lapatouw, die, zoo als bekend is, tegen het Nederlandsche gouvernement in opstand was gekomen, zich geheel en al aan hetzelve had onderworpen, zijn leedwezen over het gebeurte te kennen gevende en vol vertrouwen de beslissing van zijn lot van dat gouvernement te gemoet ziende. Het verleenen der verlangde vergiffenis was door den gouverneur van Macassar afhankelijk gemaakt van de afgifte, door Lapatouw, van de onder hem verblevene rijkssieraden (*regalia*), die hij dan ook onmiddelijk van Tjita, alwaar dezelve bij zijne vrouw berustende waren, heeft doen afhalen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 6 Januarij.

De heer Henri de Bonald, de zoon van den beroemden legitimist van dien naam, heeft een merkwaardig geschrift in het licht gezonden tegen de bladen zijner partij zoo als de *Gazette de France*, die thans met revolutionnairen en republikeinen heulen, in de dwaze verwachting, dat uit de overmaat van wanorde de orde zal voortspruiten. Hij spreekt daarin ook van de gedurige aanslagen tot moord tegen Koning Lodewijk Philips en zijn gezin, en zegt, dat er voor dezen Vorst eenige roem in gelegen is, om eenwigdurend het doelwit van alle vijanden der maatschappelijke orde te zijn. »Er is," gaat hij voort, »om slechts het zachtste woord te gebruiken, iets bovennatuurlijks in die volhardende, ja wonderdadige bescherming van Hem, zonder wiens wil geen haar van ons hoofd valt, desgenen, die aan zooveel haat en hoon is blootgesteld. Die gedurige pogingen tot moord, die ons voor Europa moeten doen blozen, moesten voor ons eene groote les zijn. Zij waarschuwen alle regtschapene lieden, die ongetwijfeld zulke pogingen verfoeijen, van een einde te maken aan die bittere, beleedigende taal, waarin de daders van zulke aanslagen een voorwendsel en eene aanleiding zoeken. De hoon van hen, die men wil vermoorden, vormt eene zedelijke medepligtigheid aan zulk eenen moord. Door voort te gaan op den thans bewandelden weg zou men alle gezag alle regering in Frankrijk onmogelijk maken, en aan de hoop op de eindelijke zegepraal eener edele zaak den bodem inslaan. Om het regt te hebben op de Voorzienigheid te hopen, moet men niet beginnen met haar te trotseren."

— In den *Moniteur* vindt men een uitvoerig artikel over de kolonisatie in Algerie, hetwelk de strekking heeft om aan te toonen, van hoe veel belang het is, dat door de wetgevende kamers aanzienlijker geldsommen, dat tot nu toe, voor deze zaak worden toegestaan. Daarin wordt verder aangewezen, hoe ver men gevorderd is met den wal en de gracht, die van de zeekust nabij Coleah tot aan Belidah gegraven wordt, om de vlakte van Metidjah tegen strooptogten der ten westen daarvan wonende Arabieren te beveiligen. Langs dien wal zullen doornenhagen worden geplant, terwijl men ook voornemens is, aldaar opgaand geboomte te plaatsen. Men vleit zich, dat die doorloopende afsluiting binnen twee maanden gereed zal zijn. Daarachter zullen zich dan op de vruchtbare, doch geheel onbebouwde vlakten volksplanters kunnen vestigen. Vervolgens treedt de *Moniteur* in verschillende bijzonderheden omtrent de wijs van kolonisatie en eindigt, ten slotte, aldus: »De Europische bevolking in Algerie vermeerdert tegenwoordig op eene opmerkelijke wijs. Zij stroomt niet enkel uit Frankrijk, maar ook uit de aan dat rijk grenzende landen toe. Het zijn niet meer enkele personen, die daar heen komen, maar geheele gezinnen, die daar landen om te bebouwen, arbeid en welvaart komen zoeken. De 32,000 Europeanen, die thans buiten de krijgsmagt, in weerwil van den oorlog en moeijelijkheden van allerlei aard, in Algerie gevestigd zijn, vormen reeds eene indrukwekkende massa, die echter nog zeer zwak is, wanneer men ze met de onmetelijke woestenijen, met de uitgestrekte en vruchtbare terreinen vergelijkt, die naar onzen handenarbeid, naar de verlevendiging door onze nijverheid wachten."

— De *Revue des deux Mondes*, vroeger steeds ongunstig jegens Espartero gezind, laat zich thans zeer verschillend ten zijnen aanzien uit. »De reactie" — zegt zij — »der demagogische partij vermindert allerwege in Spanje. Het is ons aangenaam het te erkennen: Espartero heeft een onbewimpelden en edelen weerstand geboden aan de hartstogtelijke vorderingen zijner partij. De heerschappij der wetten schijnt zich te bevestigen, en bijaldien de cortes de drifien der menigte niet in beweging brengen en den brand aanwakkeren, mag men voor het schiereiland rustige dagen hopen. Van den dag dat de burgeroorlog er zijne toortsen niet meer zal zwaaijen, zal de geest der nieuwe tijden er van allerwege doordringen. — Door zich in de Spaansche zaken te mengen, zouden de vreemde kabinetten niet anders doen dan de gisting onderhouden en nieuw voedsel geven aan de burgerlijke tweedragt. Wantrouwig en ligtgevoelig vertoornen de Spanjaarden zich bij het,

denkbeeld van iedere vreemde tusschenkomst en zij zijn maar al te zeer geneigd om de bedoelingen te verdenken van al wie een levendig belang in hunne zaken schijnt te stellen. Wij hopen dat het gerucht aangaande eene Europische conferentie, om over Spanje's toestand te beraadslagen, zich niet bevestigen zal." — Betrekkelijk het Oosten zegt het tijdschrift: »De Oostersche zaken zijn ver van eene vreedzame toekomst te beloven. Syrie is steeds innig beroerd. De intrige vindt er woeste hartstogten te bewerken, nijd van ras en geloof tegen elkander op te zetten; terwijl, van de andere zijde, het Turksche bestuur eene ware uittarting van opstand is. Te Konstantinopel heeft men al de ondeugden, al de zwakheden, al de kleingeestigheden van het Westersche rijk tijdens de laatste dagen van zijn lang en smartelijk verval. Geknield voor de sterken, overmoedig jegens de zwakken, bereidt zich de Turksche regering nieuwe rampen door eene weifelmoedige en stelsellooze politiek. Zij put hare financien uit, door ongerijmde en doellooze militaire. — Heden ontleend de Porte aan ik weet niet welken diplomaat groote verbolgenheid tegen de Grieken. Men spreekt van wapeningen te land en ter zee. Men neemt den schijn aan als geloofde men dat onderscheidene vreemde kabinetten lust hebben om Thessalie aan den sultan te ontrukken, ten einde het aan koning Otto te geven. Men speelt soldaatje, men heeft eene vloot en zou ze willen gebruiken. Tunis durft men niet aanraken. Candia heeft zich onderworpen. Indien men de Grieken ging braveren en den held voor Pireus ging vertoonen? Dit alles is ellendig en belagchelijk.

»Intusschen houdt het de gemoederen gaande, beroert de bevolkingen en berooft de Turksche regering meer en meer van wat haar nog aan waardigheid en zedelijke kracht overbleef. De winter zal met onderhandelen, verklaringen en intriges verloopen, en ernstige zoo niet beslissende gebeurtenissen zullen in het voorjaar uitbarsten. Is het tegenover zoodanige toekomst, terwijl de agenten van Engeland en Rusland zich geen rust geven in het Oosten, terwijl Engeland zijne pogingen verdubbelt om den weg over Egypte te bemagtigen, dat wij in ernst zouden kunnen denken aan de ontwapening onzer vloot, ten einde eenige millioenen te bezuinigen en naderhand genoodzaakt te zijn het dubbele uit te geven, overhaast en echter te laat?"

— In het dagblad van Dijon van den 27sten November leest men het volgende: Sedert eenige jaren ontdekt men op het grondgebied van Mearsault kennelijke sporen van eene groote gallisch romeinsche villa. De wijngaardeniers hebben bij het graven hunner slooten, op eene diepte van een tot drie ellen, briksteenen, marmerstukken, kolommen, steenen en bronzen standbeelden, zilveren en gouden gedenkpenningen gevonden. Men merkt onder deze voorwerpen op een *Mercurius* van ander half el hoogte, een mozaïkwerk, beeldjes van gebakken steen en van brons, een ring, en op sommige voorwerpen blijken dat dit prachtig paleis door het vuur vernield is. Het ware wenschelijk ontgravingen op dit terrein te doen, dat ongelukkigerwijs voor de wetenschap met wijngaarden bedekt is, maar wij hopen dat de eigennaars edelmoedig genoeg zullen zijn om verdere nasporingen te vergunnen, die voorzeker eenig meerder licht over den aard van het land zullen verspreiden, dat thans in hun bezit is. — De Heer Rossignol bewaarder der archieven van voormalig Bourgondie de la côte d'Or, heeft een belangrijk verslag aan de departementale commissie van oudheden ingezonden.

— De deligence van Lyon naar Parys is nabij de gemeente Eren door vijf gewapende personen aangerand, en eene som van 17000 fr. door hen geroofd geworden

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 6 Januarij.

In den *Times* van den 25sten November leest men het volgende voorval:

»Laatstleden Maandag is de goelet *Whim*, kapt. Kerridge, van St. Domingo met eene lading mahoniehout, in het dok te Londen aangekomen, na eene overvaart van 61 dagen. De reis van dit vaartuig is vergezeld gegaan van zulke buitengewone omstandigheden, dat de jaarboeken der zeevaart er geen tweede voorbeeld van opleveren. Bij het verlaten van St. Domingo bestond de equipaadje van de *Whim* uit vijf personen, te weten: de kapitein, de tweede kapitein, twee matrozen en een scheepsjongen. Vier dagen na het vertrek deed de tweede kapt., tengevolge van stormachtig weder, eene zware verkoudheid op, die hem belette dienst te doen, en, in weerwil van de gebruikelijke geneesmiddelen, welke de Kapt. hem zorgvuldig toediende, werd zijn toestand van dag tot dag erger, zoodat hij op den twaalfden dag bezweek. Den volgenden dag werden de gewone gebeden boven zijn lijk gedaan en hetzelve in zee gelaten. Kapit. Kerridge zich aldus van zijn' voornaamsten medehelper beroofd ziende, moest na zijn arbeid verdubbelen en zijne inspanningen vermeerderen; maar ongelukkigerwijs troffen hem weldra nog grootere slagen. Eenige dagen na den dood des tweeden kapiteins, werd een der matrozen, een Ier, Michiel Sheij, door eene kwijnende ziekte aangetast, en bleef, buiten staat om dienst te doen, in zijne hangmat tot op de aankomst van het schip in Engeland. Op hetzelfde tijdstip kreeg de scheepsjongen eene verzwering aan het been, die hem noodzaakte insgelijks zijne hangmat, gedurende het overig gedeelte van de overvaart te houden, en waarschijnlijk de amputatie zal noodzakelijk maken. Om het schip te besturen en naar Engeland te leiden, gedurende eene vaart van 4000 engelsche mijlen (1333 uren), bleven nu nog slechts de kapitein, en een matroos, Lilly genaamd, over; zij hielden deze taak voor onmogelijk, maar daar hun eigen leven, het schip en eene rijke lading onherroepelijk verloren waren, indien zij den moed lieten zakken, besloten zij de reis zoo goed mogelijk voort te zetten. Het weder is in dit jaargetijde gewoonlijk slecht, maar de kapitein verzekert, dat hij nimmer zoovele windvlagen en stormen, als hem op de verdere reis troffen, heeft bijgewoond. Bij een dier rukwinden werd de fokkemast verbrijzeld en deszelfs zeilen weggeslagen, zonder dat men die vervangen kon, daar de kapitein zich steeds aan het roer moest houden, en de matroos onbekwaam was om alleen de zeilen te hanteren.

Aldus gedeeltelijk van middelen beroofd om voort te zeilen, zetteden zij zoo goed mogelijk den koers voort, en beide ongelukkigen waren van inspanning en afmatting reeds uitgeput, toen zij eindelijk op eenigen afstand een vaartuig in 't gezigt kregen; zij naderden hetzelve, en kapitein Kerridge gaf zijn' nood te kennen, verzoekende den vreemden scheepskapitein hem een man ter hulp te zenden; maar deze antwoordde dat hij zelf zwak bemand was en geen zijner matrozen missen kon. De *Whim* ontmoette tot op 15 graden lengte geen ander vaartuig. Op die hoogte kreeg hij de *New Brunswick*, van Terre Neuve naar Liverpool varende, in 't gezigt; deszelfs kapitein stond op de gedane vraag, edelmoedig een zijner matrozen af, en aldus versterkt volbragt de *Whim* gelukkig de reis, schoon niet dan nadat het vaartuig nog geduchte stormen had doorgestaan. Een der meest bijzondere omstandigheden is, dat kapitein Kerridge, geen chronometer aan boord had, hetgeen bij al de tegenspoeden en ongelukkige toevallen, zijne behouden aankomst schier aan het wonderdadige doet grenzen.

— Dezer dagen zijn te Portsmouth eenige officieren teruggekeerd, die tot de stoombooten behoorden, welke de Engelsche regering voor eenigen tijd heeft afgezonden om den Niger op te varen en zoo mogelijk nadere berigten omtrent den loop dier geheimzinnige rivier in te winnen. Zij hebben deze vaartuigen den 1sten October verlaten, maar de door hen medegebragte tijdingen zijn van eenen treurigen aard. Twee der stoombooten, de *Wilberforce* en de *Albart*, waren bij hun vertrek den Niger 270 Engel. mijlen opgevaren en wel tot het punt waar deze rivier met de Tschadda zamenvloeit. Zij waren onder weg overal door de langs de rivier wonende Negervolken goed ontvangen. Dezen hadden enkel hunne verbazing over de verschijning van vaartuigen, welker wijze van beweging zij niet konden begrijpen, aan den dag gelegd. De koning van het rijk van Eboë was zelfs aan boord van eene der stoombooten gekomen. In de stad Eboë waren de Engelschen aan land gegaan. Zij meenden dat die stad 8 of 9000 zielen telde. Er hadden aldaar, ten gevolge van de begeerlijkheid der Negers naar portwijn en rum, kluchtige tooneelen plaats gehad. De koning van het rijk Attah had zich door geschenken, die de Engelschen hem lieten aanbieden, niet laten overhalen, om aan boord te komen. Hij had zich met zekere waardigheid gedragen, en gezegd, dat aan de vreemdelingen de heerschappij op het water, hem die op het land toekwam. Intusschen waren ook in zijn rijk geene vijandelijkheden tegen de voorbijvarende stoombooten gepleegd. Alles zou dus goed gegaan zijn, indien het verderfelijk luchtgestel in dit gedeelte van Afrika niet zulk een' noodlottigen invloed op de Engelschen had uitgeoefend. Van de 50 Europeanen, die zich op de *Wilberforce* bevonden, waren nog slechts 4 of 5, bij het afzenden der berigten, in staat om dienst te doen. Al de overigen waren ziek, en een betrekkelijk groot aantal was gestorven. Op de *Albert* was het even treurig gesteld. Ten gevolge daarvan vreesde men, dat ook deze voor de aardrijkskunde belangrijke onderneming zou moeten worden opgegeven, en dat de twee stoombooten de rivier weder zouden moeten afzakken. Indien eenige verbetering in den gezondheidstoestand der manschap plaats greep, zou de eene stoomboot den loop van den Niger, de andere dien van de Tschadda volgen.

— Den 2den December zijn twee oorlogschepen uit Portsmouth naar Plymouth gezeild, met naar China bestemde troepen aan boord. Zij zullen daar de *Belle Isle* vinden, die mede zulke troepen heeft ingescheept en dan gezamenlijk de reis naar China aannemen. De geheele magt, die zich op deze drie schepen bevindt, bedraagt 2000 man, meestal jeugdig en krachtig volk, van 't welk men tot het beoorlogen van het Hemelsch Keizerrijk veel nut kan trekken.

— Een gentleman beschouwde opmerkzaam eenige geestige karikaturen voor de ramen van eenen platenwinkel, toen hij plotseling bemerkte, dat iemand hem in de zak tastte. Daar er slechts een persoon in zijne nabijheid was, wendde hij zich schielijk om, en zeide, hem strak en veelbeteekenend aanziende: »Mijnheer gij hadt uwe handen in mijnen zak!"

— »Had ik?" antwoordde de andere zeer koelbloedig; »dan moet ik u waarlijk om verschooning vragen; maar het is tegenwoordig zoo koud, dat men blijde is als men zijne handen ergens in kan steken.

ADVERTENTIËN.

Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op MORGEN den 30sten dezer (in plaats van Donderdag den 31sten dezer), des namiddags om 4 ure, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

De *GOEDEREN* gevonden in de volgende *desolate* Boedels; als: J. C. LUCAS; JOHs. G. HILLERS; ESTHER MOZES FERNANDES; CONSTANT WILLEM AUGUSTINUS; KEETJE van CORNELIA RUSSEL en JUDITH DE MIRANDA.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 29 Maart 1842.

M. N. ARLAUD.
2de Commies.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.